

литѣ на мъртвия решаватъ, коя отъ женитѣ е била любимка на мъжа, и тази, на която се признава тази честъ, тържествено се занася отъ мъже и жени на гроба, принасятъ я въ жертва, и следъ това я погребватъ заедно съ мъжа. Останалитѣ живи жени неутешимо скърбятъ, защото това за тѣхъ било голѣмъ позоръ, и всѣка отъ тѣхъ би желала да бжде погребана съ мъжа.

Много отдавна хората вѣрвали, че душата не умира, а продължава да живѣе, и че тя има сжщитѣ нужди, каквито има живиятъ човѣкъ. Има нужда отъ храна, сждове, оржие, украшения, а заможнитѣ — отъ роби, коне, колесници и пр. Въ много наши надгробни могили сж открити погребани коне, заровени колесници и пр. Разбира се, че знатниятъ тракиецъ се е нуждаелъ въ загробния животъ отъ роби, коне и жена другарка, която ще му доставя сжщитѣ радости, както когато е билъ живъ и пр.

Така вѣрвали нѣкога хората, така вѣрвали и родителитѣ на Анния. Тя отиде тамъ, гдето цари вѣчно блаженство; тя рано се отърва отъ житейскитѣ грижи, несподи и мъки въ живота, които една следъ друга щѣха да се редятъ, докато е жива

И затова, вмѣсто да ронятъ неутешимо сълзи върху гроба на любимото си дете, тѣ се раздѣлиха отъ него съ радостъ, като вѣрваха, че, рано или късно, и тѣ ще бждатъ при него и заедно ще живѣятъ въ вѣчно блаженство.
